625

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
3. Ὁδὸς Ὁμήρου 3.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία **ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.**

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

αἱ γυναῖκες τῆς Σουηδίας εἰς τὴν ἔκθεσιν. Κατὰ τὸν Hugues Roux.—Τὸ ἄγαλμα τῆς ἀληθείας (ὑπὸ δος Ὄλγας Κούζη).— ἡ ἐπίσκεψις εἰς τὴν γυναικείαν φυλακὴν τοῦ Aylesbury κατὰ τὸ γαλλικὸν (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).—Ἡ συνομιλία κατὰ τὸν XIX αἰῶνα (ὑπὸ κ. Βικτωρίας de Bledd.—Λεξικὸν βιογραφικὸν ἐπιφανῶν γυναικῶν.—Ἀΐσάχ, σύζυγος τοῦ Μωάμεθ. (ὑπὸ δος Ἑλένης Γεωργιάδου.—Ἡ ἐλευθερία τῶν μικρῶν παιδιῶν.—Αἱ ἀπάσεις τῶν νηπιαγωγῶν τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ τμήματος τῶν Ἑλληνίδων.—Συνταγαί.—Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς. Εἰς ὡραῖος γάμος (ὑπὸ δος Μαρίας Ζερβουδάκη)

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΣΟΥΗΔΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ

Ἂς ἀφήσωμεν κατὰ μέρος τὰς γυναῖκας τοῦ Ἴψεν, ἀφοῦ πρόκειται περὶ Σουηδίας καὶ ὄχι περὶ Νορβηγίας. Ἐὰν εἶχομεν ὅμως σχηματίσει καὶ δι' αὐτὰς ἰδέαν ἐκ τῶν μυθιστορημάτων τοῦ μισογύνου Hriudberg, θὰ εὑρισκόμεθα εἰς τὴν πλάνην ὡς οἱ ξένοι, οἱ διερχόμενοι ἀπὸ μίαν πόλιν καὶ ἀξιοῦντες ὅτι ἐγνώρισαν τὸν οἰκογενειακὸν βίον καὶ τὰ ἤθη καὶ ἔθιμά της, διότι ἐγνώρισαν γυναῖκας τῶν καφωδείων.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ἡ γυνὴ τῆς Σκανδιναυίας, ἡ ὁποία ἐπεκράτησε νὰ θεωρῆται ἐγωΐστρια, παραβλέπουσα τὰ πρὸς αὐτὴν τοὺς οἰκείους της καθήκοντά της, εἶναι ἴσως περισσότερον ἀπὸ ὅλας τὰς γυναῖκας τοῦ κόσμου καλὴ μήτηρ καὶ τροφὸς παιδιῶν ὑγιῶν καὶ ἀκμαίων καὶ σύζυγος καλή, δηλαδὴ τὸ εὐεργετικὸν πνεῦμα τῆς ἑστίας

Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν αἱ χῶραι τοῦ Βορρᾶ μετεμελήθησαν διὰ τὸ παρελθὸν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ περιστείλουν δι' αὐστηρῶν νόμων τὸ πάθος τοῦ ἀλκοολισμοῦ, τὸ ὁποῖον τὰς ὡδήγει εἰς τὴν αὐτοκτονίαν, αἱ γυναῖκες ἐσκέφθησαν, ὅτι ἔφεραν μεγάλην εὐθύνην διὰ τὴν διαφθορὰν τῶν ἠθῶν, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἀποσπάσει τὸν ἄνδρα ἀπὸ τὴν οἰκίαν του. Ἐθεώρησαν ἔγκλημα τὴν ἄγνοιάν των τῆς μαγειρικῆς τέχνης, ἐνόησαν ὅτι εἶχαν χρεοκοπήσει εἰς τὸ κυριώτατον καθῆκόν των, παραμελοῦσαι τὴν κατ' ἐξοχὴν γυναικείαν αὐτὴν ἐπιστήμην, ἡ ὁποία, τρόπον τινά, εἶναι ἡ ἀμοιβὴ τοῦ συζύγου διὰ τὰς ἐκτὸς τοῦ οἴκου ἐργασίας του.

Ὅταν εἶναι πολλὰ στόματα διὰ νὰ τρώγουν, λέγει μία παροιμία τοῦ Βορρᾶ, *εἶναι καὶ πολλὰ στόματα διὰ νὰ προσεύχωνται.* Καὶ ὁ θρησκευτικὸς χαρακτὴρ τοῦ νὰ συντρώγῃ ἡ οἰκογένεια εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν δεῖγμα τοῦτο τῆς καθημερινῆς νίκης τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ φύσεως φιλαργύρου—ἀναφαίνεται εἰς τὰς λέξεις τῆς ἱεροτελεστίας, δι' ἧς ἄρχονται καὶ τελειόνουν τὰ σκανδιναυϊκὰ γεύματα.

Αἱ συνέπειαι τῆς μαγειρικῆς ἀδεξιότητος τῶν Σκανδιναυῶν γυναικῶν ὑπῆρξαν καταστρεπτικαὶ διὰ τὸν λαόν. Ὅλοι παρεσύροντο πρὸς τὰ ἀτμοκίνητα κοινὰ μαγειρεῖα, τὰ ἀπέραντα αὐτὰ λαϊκὰ ἑστιατόρια, ὅπου μὲ ὀλίγα σολδία, οἱ ἄνδρες, αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά, ἕκαστος χωριστὰ καὶ εἰς ἰδίαν ὥραν, ἤρχοντο καὶ ἠγόραζαν μίαν μερίδα ψάρι, ἢ ζωμοῦ, ἢ σαλάμι. Ἡ οἰκοκυρὰ δὲν εἶχε σχεδὸν πλέον ἀφορμὴν νὰ ἀνάπτῃ φωτιὰ καὶ ὁ ἄνδρας δὲν ἠσθάνοντο καμμίαν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ βράδυ εἰς τὸ σπίτι, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ φωτιὰ δὲν ἐφώτιζε μὲ τοὺς σπινθῆράς της καὶ δὲν ἐθέρμαινε μὲ τὴν θερμότητά της. Ἦτο τοῦτο τὸ τέλος τῆς οἰκογενείας, διότι ὑπάρχουν παλαιὰ σύμβολα, τὰ ὁποῖα θὰ ζήσουν, ὅσον καὶ ἡ ἀνθρωπότης, διότι εἶναι πραγματικότητες τῆς ζωῆς. Τοιαύτη ἡ λατρεία τοῦ πυρός, ἥτις ἀπετέλεσε τὴν θρησκείαν τῶν ἀρχεγόνων λαῶν, καὶ ἥτις μένει ἱερὰ καὶ ὅταν ἀκόμη βράζῃ τὴν σοῦπαν τῆς οἰκογενείας, ἀντὶ νὰ καίῃ ἐπὶ τῶν ἱερῶν τῶν βωμῶν.

Ἡ πρώτη λοιπὸν προσπάθεια τοῦ σχολείου τῆς κατωτέρας παιδεύσεως ἐν Σουηδίᾳ τείνει εἰς τὸ νὰ ἀνάψῃ ἐκ νέου τὴν πυρὰν τῆς ἑστίας καὶ νὰ κάμῃ νὰ ἀπηχήσῃ ἐπ' αὐτῆς

τὸ ποιητικὸν ἄσμα τῆς θερμῆς τροφῆς. Ἡ κατσαρόλα κατέχει τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὴν ἔκθεσιν αὐτὴν τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως. Αἱ εἰς τὸν τοῖχον ἀνηρτημέναι εἰκόνες δεικνύουν ὄχι τὰ πρόσωπα τῶν βασιλέων καὶ τῶν βασιλισσῶν τῆς παραδόσεως, ἀλλὰ ἕνα βῶδι, ἕνα χοῖρον, κομμένον κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης εἰς τεμάχια, μὲ τὴν ὀνομασίαν τοῦ ἑκάστου τεμαχίου, καὶ μὲ σημειώσεις ἐπὶ τῆς εἰδικῆς χρήσεώς του εἰς τὴν μαγειρικήν.

Εἶδον ἐφαρμοζόμενα ἐν Σουηδίᾳ τὰ μαθήματα τῆς εἰκόνος αὐτῆς. Κόρη μὲ τὴν σειράν της, εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ὑπάγῃ καὶ ἀγοράσῃ ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα διὰ τὸ γεῦμα τῆς ἡμέρας, τὸ ὁποῖον κατασκευάζεται εἰς τὸ σχολεῖον ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς διδασκαλίσσης, ἀφοῦ προηγουμένως γίνῃ ἡ μελέτη ἐνώπιον τῶν μαθητριῶν ὅλης τῆς τάξεως περὶ τῆς ποιότητος τῶν ἀγορασθέντων καὶ τῆς χρησιμότητος αὐτῶν εἰς τὸν ζωϊκὸν ὀργανισμόν.

Εἰς τὸ τμῆμα τῆς Σουηδικῆς Ἐκθέσεως, τὸ μάθημα τῆς ἀριθμητικῆς, τὸ ὁποῖον εἶναι ὁλόγραφον εἰς τὸν μαῦρον πίνακα, ἀναγράφει ἀκριβῶς τοὺς λογαριασμοὺς τῶν ἐξόδων τῆς μαγειρίσσης μαθητρίας τῆς ἡμέρας. Δεξιὰ διδασκάλισσα κατασκευάζει ἕκαστον φαγητόν, τὴν μίαν ἡμέραν μὲ τὸ βούτυρον, τὴν ἄλλην μὲ λάδι ἢ μὲ πάχος. Πλῆθος προσθαφαιρέσεων διδάσκει εἰς τὸ παιδὶ ποίας οἰκονομίας εὐφυοῦς οἰκοκυρὰ καὶ ἐπιτήδειος δύναται νὰ ἐπιφέρῃ εἰς τὰς καθημερινὰς δαπάνας τοῦ οἴκου.

Πλὴν τῆς μαγειρικῆς ἡ ραπτικὴ εἶναι εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Οὐδεμία ἀπὸ τὰς μαθητρίας ἀποφοιτᾷ τοῦ Σουηδικοῦ σχολείου, ἐὰν δὲν ἀποκομίσῃ μαζῆ της ἀχνάρια τῶν ἀσπρορρούχων καὶ τῶν φορεμάτων της, τὰ ὁποῖα ὅμως εἰξεύρει νὰ τροποποιῇ κατὰ τὰς ἑκάστοτε ἀνάγκας τοῦ συρμοῦ καὶ κατὰ τὰς ἀνάγκας τῆς προϊούσης συμαντικῆς της ἀναπτύξεως.

Τὸ σχολεῖον προσφέρει τοιαῦτα σχέδια καὶ εἰς τὰς ἔξωθεν ζητούσας, μὲ τὴν χαρὰν ὅτι ἐπιτελεῖ πρᾶξιν ἠθικήν, παρέχουσαν τὰ μέσα εἰς πᾶσαν γυναῖκα νὰ ἐξοικονομῇ ὀλίγα χρήματα ἐκ τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς οἰκογενείας. . . . . .

Ὅπως δὲ ὅλοι οἱ νέοι τῶν γυμνασίων, οἱ ἀκολουθοῦντες καὶ τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν καὶ τὴν Λατινικήν, εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ μάθουν νὰ ἐπεξεργάζωνται τὸ ξύλον καὶ τὸν σίδηρον καὶ αἱ νεάνιδες τῶν καλῶν οἰκογενειῶν ἐννοοῦν νὰ ἀσκηθοῦν εἰς τὴν ἐντέλειαν εἰς τὰς ἀφανεῖς ταύτας οἰκιακὰς τέχνας, αἱ ὁποῖαι τόσον συντελοῦν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ οἴκου.

Εἶναι μάλιστα γνωστὴ ἡ ἱστορία δύο νέων δεσποινίδων αἱ ὁποῖαι ἀνήκουν εἰς τὴν Σουηδικὴν ἀριστοκρατίαν, καὶ ὑπὸ ψευδώνυμα μετέβησαν εἰς μίαν ἐπαρχιακὴν πόλιν διὰ νὰ κερδίσουν ἐργαζόμεναι εἰς χειροτεχνικὰς ἐργασίας τὴν ζωήν των, ἀσκούμεναι εἰς τὰς μεταβολάς, ἃς ἡ τύχη ἐπιφυλάσσει ἐνίοτε. Τοῦτο εἶναι τὸ ἐξαιρετικόν Ὅ,τι ὅμως ἀποτελεῖ τὸν κανόνα εἶναι ἡ ὑποχρέωσις, ἣν αἰσθάνεται πᾶσα κόρη νὰ μεταβῇ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν της καὶ ἀκολουθήσῃ μαθήματα οἰκοκυρικὰ καὶ ἐπαγγελματικὰ εἰς τὴν πρώτυπον σχολὴν τοῦ Upsal. Εἰς τὸ σχολεῖον τοῦτο μορφώνονται καὶ ὑπηρέτριαι. Τοῦτο δὲν ἐμποδίζει τὰς νεάνιδας τῶν καλῶν τάξεων καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς μαθητείας ντω, ἣν θεωροῦν ἀπαραίτητον ἐφόδιον διὰ τὰ εἰς τὸν γάμον κα[illegible] κοντά των, νὰ ζῶσι παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν κοριτσιῶν [illegible] λαοῦ, καὶ νὰ κοιμῶνται εἰς τοὺς ἰδίους μετ' αὐτῶν κοιτ[illegible] νας. Τὰ φαγητά, τὰ ὁποῖα εἰς τὴν σχολὴν αὐτὴν κατα[illegible] σκευάζονται χρησιμεύουν ὡς τροφὴ τῶν φοιτητῶν.

Ἡ Ἔκθεσις τοῦ 1900 θὰ εἶναι δι' ὅσους λαμβάνουν [illegible] κόπον νὰ παρατηροῦν ἓν θαυμάσιον μάθημα πραγματογνω[illegible] σίας μεταξὺ τῶν σπουδαιοτέρων θὰ εἶναι καὶ τοῦτο, ὅτι ε[illegible] μίαν κοινωνίαν, εἰς ἣν ἡ ἀνάπτυξις τῆς γυναικὸς ἔφθασεν ε[illegible] τὸ ὕπατον αὐτῆς σημεῖον καὶ πολλάκις ἡ γυνὴ σχεδὸν ἀνε[illegible] δείχθη διὰ τὴν ὡριμότητα καὶ δύναμιν τοῦ πνεύματος ὑπερ[illegible] τέρα τοῦ ἀνδρός, παρὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ πνεύματός τη[illegible] ἔστρεψε συντονώτατα τὴν προσοχήν της καὶ εἰς τὰς οἰκια[illegible] κὰς τέχνας, αἱ ὁποῖαι μέχρι τοῦδε ἐθεωροῦντο ὡς ἐργασία[illegible] μισθωτῶν χειρῶν.

. . . . . .

(Κατὰ τὸν Hugues Le Roux).

ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Τὸ ἄγαλμα ἦτο ὡραῖον· περὶ αὐτοῦ δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία. Τὰ μέλη τοῦ σώματος εἶχον λαμπρὰν ἀναλογίαν, ἦσαν τορνευτὰ καὶ λελαξευμένα ἐπὶ ὡραίου λευκοῦ μαρμάρου· ἀλλὰ τὸ πρόσωπον ἐκάλυπτε πέπλος. Εἶχε στηθῆ ἐντὸς τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ, ἐπὶ ὑψηλοῦ στυλοβάτου, καὶ τὸ φῶς διερχόμενον διὰ τῶν χρωματιστῶν ὑάλων, ἔρριπτεν ἐπ[illegible] αὐτοῦ ἐρυθρὰς καὶ κυανᾶς ἀκτῖνας. Ὁ ναὸς ἦτο πλήρης κόσμου, καὶ ὅλων αἱ κεφαλαὶ ἐστράφησαν μὲ πόθον καὶ ἀνυπομονησίαν πρὸς τὸν ἐπίσκοπον, ὅτε οὗτος ἤρχισεν ὁμιλῶν. Ἡ κόμη του ἔπιπτε λευκὴ ἐπὶ τῶν ὤμων του, οἱ ὀφθαλμοί του, πλήρεις ἀνεκφράστου γλυκύτητος, ἠτένιζον τοὺς πιστούς. Τόσος πόθος, τόση ἐλπὶς θὰ ἐξεπληροῦτο ποτέ ;

—Ἤρχισεν ὁμιλῶν· ἡ φωνή του ἦτο γλυκεῖα καὶ ἄηχος καὶ οὔτε μία λέξις δὲν διέφυγε τὸ ἀναμένον πλῆθος.

Ἀδελφοί, εἶπεν, ποθεῖτε νὰ ἰδῆτε τὴν μορφὴν τοῦ ὡραίου ἀγάλματος· μοὶ ἠγγέλθη ἐν ὀνείρῳ, ὅτι ὁ πόθος σας θὰ ἐκπληρωθῇ. Ἀλλὰ χρειάζεται ὑπομονή. Διότι, ἰδέτε· ὁ πέπλος εἶναι πυκνός, καὶ δὲν ἐγείρεται εὐκόλως. Ἐγὼ ὁ ἴδιος προσεπάθησα, ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ. Χθὲς τὴν νύκτα ὅμως, ἐνῷ ἐκοιμώμην, μοὶ παρουσιάσθη ὀπτασία. Ἐὰν εἶναι ἀληθές, ὁ χρόνος θὰ τὸ ἀποδείξῃ. Εἷς ἄγγελος ἐστάθη πλησίον τῆς κλίνης μου, καὶ μοὶ ἐψιθύρισεν, «Εἰπὲ εἰς τοὺς θεολόγους σου νὰ κηρύξουν ὡραίους καὶ εὐσεβεῖς λόγους περὶ τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖον λατρεύουν, καὶ ὁ πέπλος ὁ καλύπτων τὸ πρόσωπον τοῦ ἀγάλματος θὰ ἀρθῇ. Χεῖρες θνητοῦ δὲν δύνανται νὰ τὸν ἀνεγείρωσι.

Σιγὴ ἐπηκολούθησε. Δέος κατέλαβε τὰ πλήθη, καὶ τὰ βλέμματά των ἐστράφησαν εἰς σειρὰν ῥασοφόρων ἱεροκηρύκων· καὶ πάλιν ὁ ἐπίσκοπος ὡμίλησεν.

—Δι'αὐτὸ λοιπόν, ἐξηκολούθησεν, προσεκάλεσα τοὺς ἀδελφούς μου· ἰδοὺ αὐτοὶ ἕτοιμοι νὰ δοκιμάσωσι τὴν ἱκανότητά των.

Τὸ ὄργανον ἀνέπεμψε τοὺς γλυκεῖς ἤχους του, πληρώσαντας πρὸς στιγμὴν διὰ τοῦ πλούτου των τὸν ἱερὸν οἶκον, καὶ πάλιν ἐσίγησεν. Ἐπηκολούθησεν ἡ τρέμουσα φωνὴ τοῦ [illegible]ηραιοῦ ἐπισκόπου ὑψωθεῖσα ἐν προσευχῇ. Ἅμα ἐσίγησε καὶ αὕτη ὁ πρῶτος ἱεροκῆρυξ ἀνῆλθεν τὰς βαθμίδας τοῦ ἄμβωνος, ἔκυψε τὴν κεφαλήν του ἐπὶ στιγμήν, καὶ ἤρξατο κατόπιν εὐγλώττως ὁμιλῶν. Σπανίως ῥητορικὴ ἀνῆλθεν εἰς τόσον ὕψος, οὐδ' ἠκούσθη ποτὲ τόσον ὡραία γλῶσσα. Οἱ ὀφθαλμοί του ἔμενον προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος, τὸ πλῆθος ἠγωνία ἀλλ' ὁ πέπλος δὲν ἐκινεῖτο.

Καὶ τὸ διὰ τὸν λόγον ὁρισθὲν χρονικὸν διάστημα ἔληξεν. Ὁ διάδοχός του δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχέστερος αὐτοῦ, μολονότι ἡ φήμη τῆς εὐγλωττίας του εἶχε διαλαληθῆ παντοῦ, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὑπερέβη ἑαυτόν.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ πέπλος δὲν ἐκινήθη.

Ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, ὅλοι οἱ θεολόγοι ἐδοκίμασαν τὴν ἱκανότητά των, ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον προσεπάθησαν νὰ ἐπιδείξωσι τὸν πλοῦτον τῶν γνώσεών των, καὶ τῆς σοφίας των.

Ἦτο ἀργὰ πλέον, τὸ σκότος ἐπήρχετο, καὶ αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐφώτισαν τὸ κεκαλυμμένον ἄγαλμα.

Τότε προὐχώρησεν εἰς μικρόσωμος κωφός, πτωχὰ ἐνδεδυμένος, καὶ ἄγνωστος· ἡ φωνή του ἦτο ἀδύνατος καὶ ἔτρεμεν ἐνῷ ἐζήτει ἄδειαν νὰ ὁμιλήσῃ καὶ ἐκεῖνος. Τὸ ἄπειρον πλῆθος ἐπὶ τῇ αἰτήσει του θὰ ἐγέλα, ἐὰν τοῦ τὸ ἐπέτρεπεν ἡ εὐσέβειά του, ἀλλ' ὁ ἐπίσκοπος ἀτενίσας τὴν εἰλικρινῆ του ἀφελογνωμίαν ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπεν.

Ὁμίλησον !

Τότε ὁ κωφὸς ἀνῆλθε μὲ κόπον τὰς βαθμίδας τοῦ ἄμβωνος καὶ ἐγονάτισε μίαν στιγμὴν διὰ νὰ προσευχηθῇ. Ὅτε ἐγέρθη, ἡ κεφαλή του, μόλις διεκρίνετο ἄνωθεν τοῦ περιβλήματος καὶ τρόμος τὸν κατέλαβεν ὅτε παρετήρησε τὴν ἀφωνα ἔκφρασιν τοῦ κόσμου. Ἤγειρε τότε τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἡ τρέμουσα φωνή του διέκοψε τὴν σιγήν.

Ἀδελφοὶ εἶπεν, δὲν εἶναι πεπαιδευμένος, οὔτε ἔχω νὰ ἐπιδείξω σοφίαν. Ἡ ζωὴ εἶναι δύσκολος, ὁ θάνατος σκληρός, καὶ ἡ ἀμφιβολία μᾶς ἀπελπίζει. Αὐτὰ τὰ τρία ἔχομεν νὰ ἀντιμετωπίσωμεν. Δὲν τὰ ἐννοῶ καθόλου, καὶ οὔτε δύναμαι νὰ τὰ ἐξηγήσω· εἶναι πολὺ δύσκολα καὶ αἱ γνώσεις μου εἶναι τόσον ὀλίγαι. Ἀλλ' ἕνα πρᾶγμα γνωρίζω καὶ τὸ αἰσθάνομαι ἐδῶ, θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους. « Ὁ Θεὸς δὲν θὰ μᾶς λησμονήσῃ, ὁ Θεὸς δὲν εἰμπορεῖ νὰ μᾶς λησμονήσῃ ! Μᾶς ἀγαπᾷ ὅλους ! Ὁ Θεός !

Ἀλλ' ἐδῶ κραυγή, κραυγὴ ἐξερχομένη ἀπὸ τὰ χείλη ὅλου ἐκείνου τοῦ πλήθους, τὸν διέκοψε. Ἐστράφη ἀποτόμως πρὸς τὸ ἄγαλμα, τὸ ὁποῖον εἶχε λησμονήσει μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς καὶ εἶδεν αἰφνιδίως τὸν πέπλον πίπτοντα, καὶ τὸ ὡραῖον πρόσωπον νὰ λάμπῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ μὲ τόσην λαμπρότητα ὥστε νὰ σκοτίζῃ τὰ βλέμματα πάντων.

Τὸ ὄργανον ἀνέπεμψε καὶ πάλιν τοὺς γλυκεῖς του ἤχους, τὸ πλῆθος ἐγονάτισεν καὶ πάλιν, καὶ ἡ φωνὴ τοῦ λευκότριχος ἐπισκόπου ὑψώθη ἐν τῇ σιγῇ.

Ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς καὶ ταπεινοὺς ηὐδόκησας νὰ ὑψωθῇ τὸ πέπλος ὁ κρύπτων τὴν μορφὴν τοῦ ὡραίου ἀγάλματος τῆς Ἀληθείας, εἶπεν.

Καὶ ἡ νὺξ ἐπῆλθε καὶ τὰ πάντα ἐκρύβησαν ἐκτὸς τοῦ ὡραίου λευκοῦ προσώπου, τὸ ὁποῖον τότον καιρὸν ἔμενε κεκαλυμμένον.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ) **Ὀλγα Κούζη**

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΝ ΦΥΛΑΚΗΝ ΤΟΥ AYLESBURY

Ἡ κυρία Μαρία Φέρμορ, διηγεῖται ὡς ἑξῆς τὴν εἰς τὰς γυναικείας φυλακὰς τοῦ Aylesbury ἐπίσκεψίν της: «Μὲ μεγάλην συγκίνησιν ἐπλησίαζα εἰς τὴν μεγάλην θύραν τῆς φυλακῆς αὐτῆς, λέγει.. Ἀλλὰ κατὰ τύχην τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν φυλακὴν ἐφώτιζε λαμπρὸς ἥλιος· ὅταν ἡ ἐπισκέπτις εἰσῆλθε, εὑρέθη εἰς μίαν μεγάλην αὐλὴν πλημμυρισμένην ἀπὸ τὸν ὡραῖον ἥλιον καὶ περιτριγυρισμένην ἀπὸ θαυμάσια δένδρα. Δὲν ἠσθάνθη λοιπὸν τὴν παγερὰν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν λέγουν ὅτι αἰσθάνονται ὅσοι ἐπισκέπτονται φυλακάς.

Τὸ ἵδρυμα αὐτὸ εἶνε περισσότερον νοσοκομεῖον παρὰ φυλακή. Καὶ ἐκεῖ καθὼς σχεδὸν παντοῦ ἡ φιλανθρωπία τοῦ XIX αἰῶνος ἔκαμε μεγάλας μεταβολάς. Ἡ διεύθυνσις τοῦ καταστήματος ἔχει ἀνατεθῆ εἰς τὸν ἰατρὸν Βάλκερ καὶ τὰ οἰκονομικὰ εἰς τὴν κυρίαν Collingwood. Μόνον αὐτὰ τὰ δύο μέτρα εἶνε ὁλόκληρον πρόγραμμα, τοῦ ὁποίου τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα μαρτυροῦν ἡ πνευματικὴ καὶ σωματικὴ κατάστασις τῶν φυλακισμένων, οἱ ὁποῖοι ἐξέρχονται πολὺ πλέον ὑγιεῖς ἀπὸ ὅ,τι εἰσέρχονται.

Ἐπίσης ἡ χωρητικότης τοῦ καταστήματος εἶναι μεγάλη. Ὑπάρχει θέσις διὰ 280 ἄτομα καὶ πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἔχει παρὰ 168. Ἡ κυρία Φέρμορ εἶναι ἀκόμη κατενθουσιασμένη μὲ τὴν καθαριότητα τοῦ καταστήματος, ἡ ὁποία εἶνε τελεία. Ἐπίσης δὲν ἠδυνήθη παρὰ νὰ εὐχηθῇ νὰ ἔλθῃ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλα τὰ γυναικεῖα ἐργαστήρια νὰ εἶνε τόσον καλὰ φωτισμένα καὶ νὰ ἀερίζωνται τόσον, ὅσον τὰ ἐργαστήρια τῆς φυλακῆς αὐτῆς, καὶ ὅλαι αἱ ἐλεύθεροι ἐργάτιδες νὰ τρέφωνται μὲ τόσον ὑγιεινὴν τροφήν, ὅσον αἱ ἀκούσιαι αὐταὶ ἐργάτιδες.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ διοίκησις δὲν ἀρέσκει εἴς τινας φυλακισμένας. Ἡ ἐπισκέπτις ἐβεβαιώθη περὶ τούτου ἀπὸ τὴν καταστροφὴν ἑνὸς ὡρολογίου καὶ τὸ σπάσιμον μερικῶν γυαλῶν τῶν παραθύρων, τὰ ὁποῖα εἶχον θραυσθῆ τὴν αὐτὴν πρωΐαν καὶ ἀκόμη δὲν εἶχον διορθωθῆ.

Ἐπίσης αἱ φυλακισμέναι «κάμνουν καὶ ἄλλας ἀσκήσεις ἀπὸ τὰς ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ ὁριζομένας» καθὼς λέγει ἡ κυρία Φέρμορ. Αἴφνης ἐνῷ εὑρίσκονται εἰς τὸ ἐργαστήριον, εἷς ἐν δοθὲν σημεῖον, ξεσχίζουν ὅλαι τὰ φορέματα τὰ ὁποῖα τοὺς δίδει τὸ κατάστημα. Ἢ εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ἀρνοῦνται νὰ φάγουν καὶ νὰ πίουν. Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν οὐδέποτε ὀργίζεται ἡ διεύθυνσις. Ἡ ἔνοχος ἀποστέλλεται ἀμέσως εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ὅπου θεραπεύεται ὡς πάσχουσα ἀπὸ τὸ στομάχι της, καὶ ὅπου διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰ φοβερὰ φάρμακα, τὰ ὁποῖα ἀναγκάζεται νὰ λαμβάνῃ, ζητεῖ νὰ φάγῃ. Τότε τὴν ἀναγκάζουν νὰ φάγῃ μίαν μεγάλην ποσότητα σούπας καὶ ἔπειτα τὴν ἐμπαίζουν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε οὐδέποτε πλέον ἐπαναλαμβάνει τὸ παιγνίδιον.

Ἡ ἡλικία τῶν φυλακισμένων εἶνε διάφορος· ἄλλαι εἶνε μόνον δεκαπέντε ἕως δεκαεξ ἐτῶν καὶ ἄλλαι πολὺ περισσότερον ἡλικιωμέναι. Ὁ χρόνος ἐπίσης τῆς ποινῆς εἶνε πολὺ διάφορος, ἀπὸ τριῶν ἐτῶν φυλάκισιν κατ' ἐλάχιστον ὅρον ἕως ἰσόβια δεσμά. Σχεδὸν ὅμως πάντοτε ἀπὸ εἴκοσιν ἔτη δίδεται βασιλικὴ χάρις εἰς τὰς καταδικασμένας εἰς ἰσόβια δε-

σμά. Πάντοτε ἡ καλὴ διαγωγὴ ἐλαττόνει τὴν τιμωρίαν.

Ὑπάρχουν φυλακισμέναι δι' ὅλα τὰ ἐγκλήματα. Ἕνα λαμπρὸν μέτρον, τὸ ὁποῖον δυστυχῶς μόνον εἰς τὴν Ἀγγλίαν εἶνε ἐν χρήσει, εἶνε ἡ ἰδικιτέρα τάξις, ἡ ὁποία εἶνε σχεδὸν πάντοτε μεμονωμένη ἐκείνων αἱ ὁποῖαι τιμωροῦνται διὰ πρώτην φορὰν καὶ δὲν συνελήφθησαν ὡς μέλη ἢ συνένοχοι συμμορίας. Ἡ τάξις αὕτη ἔχει τὸ διακριτικὸν ὅτι αἱ εἰς αὐτὴν ἀνήκουσαι φέρουν ἕνα ἄστρον εἰς τὴν σκούφιαν των καὶ ἀσχολοῦνται ὅσον εἶνε δυνατὸν εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ καταστήματος, εἰς τὸ μαγείρευμα, τὸ πλύσιμον, τὴν κηπουρικὴν κ. τ. λ. εἰς τρόπον ὥστε συναναστρέφονται περισσότερον μὲ τοὺς διευθύνοντας παρὰ μὲ τοὺς ἄλλους φυλακισμένους. Καὶ οὕτως ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ διορθωθοῦν.

Τὸ ἔνδυμα τῶν φυλακισμένων δὲν εἶνε διόλου καλαίσθητον. Εἰς τὴν τάξιν τοῦ ἀστέρος αἱ γυναῖκες φέρουν γαλάζιο ἀνοικτὸ φόρεμα καὶ γαλάζιο σκοῦφο αἱ καταδικασμέναι δι' εἴκοσιν ἔτη ἢ δι' ἰσόβια δεσμά. Εἰς τὰς ἄλλας τάξεις φοροῦν σταχτὶ ἢ πράσινα.

Αἱ φυλακισμέναι δὲν σημειοῦνται μὲ ἀριθμούς, ἀλλὰ φέρουν τὰ κύριά των ὀνόματα. Πάντοτε ὅμως ἀποφεύγουν νὰ τὰς ὀνομάσουν μὲ τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας των. Ὅταν εἰσέρχεται καμμία εἰς τὴν φυλακὴν, τῆς ξυρίζουν τὰ μαλλιὰ διὰ λόγους ὑγιεινοὺς ἀλλ' ἔπειτα τὴν ἀφίνουν ἐλευθέραν νὰ ἀφήσῃ τὰ μαλλιά της καὶ νὰ τὰ κτενίζῃ ὅπως θέλει.

Ὅταν μία φυλακισμένη τελειώσῃ τὴν τιμωρίαν, τῆς δίδεται «ἡ προῖκα τῆς ἐλευθερίας» ἡ ὁποία σύγκειται ἀπὸ ἕνα μαῦρον φόρεμα, ἕνα σάλι μαῦρον, ἕνα καπέλλο ἀπὸ μαύρη ψάθα μὲ μαῦρον φιόγκον καὶ δύο φορεσιὲς ἀσπρόρρουχα. Συννήθως αἱ ἐλευθερούμεναι δὲν ὑπερηφανεύονται διὰ τὸ πένθιμον αὐτὸ φόρεμα, τὸ ὁποῖον ἕνεκα τῆς μεγάλης του ἁπλότητος εἶνε πολὺ γνωστόν. Ἡ οἰκογένεια λοιπὸν ἢ οἱ φίλοι στέλλουν φορέματα καὶ οὕτω τὸ κατάστημα κρατεῖ τὰ ἰδικά του.

Μία διασκεδαστικὴ λεπτομέρεια. Αἱ κατάδικοι αἱ ὁποῖαι φέρονται καλὰ κατὰ τὸ διάστημα τῶν δέκα ὀκτὼ πρώτων μηνῶν, ἔχουν τὴν ἄδειαν νὰ ἔχουν ἕνα μικρὸν καθρέπτην. Χάρις εἰς τὸ διαβολικὸν αὐτὸ μέσον ὅλαι αἱ φυλακισμέναι, ὅλαι ἄνευ ἐξαιρέσεως καὶ αἱ γραῖαι καὶ ἄσχημοι καθὼς καὶ αἱ νέαι καὶ ὡραῖαι, εἶνε ἀπιστεύτως φρόνιμοι κατὰ τοὺς δέκα ὀκτὼ πρώτους μῆνας τῆς διαμονῆς των. Ἔπειτα ἔχουν τόσον συνειθίσει νὰ φέρωνται καλὰ ὥστε δὲν ἠξεύρουν πῶς νὰ κάμουν τὸ ἐναντίον. Ἐκτὸς τούτου μία ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας τιμωρίας, αἱ ὁποῖαι ὁρίζονται ἀπὸ τὸν κανονισμὸν εἶνε ἡ προτωρινὴ ἢ ἡ διαρκὴς στέρησις τοῦ καθρέπτου. Δὲν εἶνε ὑπερβολή, ἐὰν εἴπομεν ὅτι πολλαὶ φοβοῦνται τὴν τιμωρίαν αὐτὴν ὅσον καὶ τὴν τοῦ θανάτου.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Η ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ XIX ΑΙΩΝΑ

Μία ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων συγχρόνων ὁμιλητριῶν τῆς Γαλλίας ἦτο ἡ κ. de Beaussacq, συγγραφεὺς γνωστή, τῆς ὁποίας ἡ ὁμιλία ἀνεμίμνησκεν εἰς πᾶσαν στιγμὴν τὰ βιβλία της. Αἱ ἁβραὶ καὶ ἰσχυραὶ ἰδέαι τοῦ γραπτοῦ λόγου της ὑπεισήρχοντο φυσικώτατα εἰς τὸν προφορικὸν καὶ ἐκίνουν πάντοτε καὶ κατ' ἴδιον τρόπον τὴν προσοχήν. Μερικαὶ ἐκ τῶν ἰδεῶν της αὐτῶν ἔμειναν. «*Τὰ ἔτη, τὰ ὁποῖα μία γυνὴ ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὴν ἡλικίαν της δὲν χάνονται ποτε, διότι προστίθενται εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν φίλων της.*

«Ὁ δυσπιστῶν ἢ ἠπατήθη ἢ ἀπατᾷ τοὺς ἄλλους.

«Δὲν ἔχει κανεὶς τόσην μνήμην, ὅσην φαντασίαν. Τοῦτο κάμνει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ψεύστου πολὺ δύσκολον.

«Ἡ νεότης διαρκεῖ περισσότερον καιρόν, παρ' ὅσον νομίζει τις ἐνόσῳ εἶναι νέος.

«Τὰ ἄνθη, ὡς οἱ καλλίτεροί μας φίλοι, συνδέονται μὲ ὅλας τὰς συγκινήσεις τῆς ζωῆς μας. Στολίζουν τὰς ἑορτάς μας, ἐκδηλόνουν τὰς συμπαθείας μας καὶ ἀκολουθοῦν τὰ πένθη μας.

«Δυνάμεθα νὰ μειδιῶμεν καὶ ὅταν ἀκόμη εἴμεθα πολὺ δυστυχεῖς. Τότε μειδιῶμεν διὰ τοὺς ἄλλους.

«Ἡ καλωσύνη εἶναι ἀποθεματικὸν κεφάλαιον εὐτυχίας, ἀφοῦ δι' αὐτῆς ἀπολαμβάνομεν τῆς εὐτυχίας τῶν ἄλλων, ὅταν παύωμεν νὰ ἔχωμεν ἰδικάς μας.

«Εἴμεθα περισσότεροι ἡμεῖς ὅταν γράφωμεν, παρὰ ὅταν ὁμιλοῦμεν. Διότι ὅταν γράφωμεν εἴμεθα μόνοι.

«Δὲν φυλάττω καλὰ παρὰ τὰ μυστικά, τὰ ὁποῖα λησμονῶ.

«Ὁ καθεὶς μας νομίζει ὅτι εἶναι πλέον εἰλικρινής, πλέον ὑπερήφανος, πλέον μελαγχολικὸς καὶ πλέον ἀσθενὴς ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Διεκδικοῦμεν ὅλα τὰ προνόμια, ἀκόμη καὶ τὰ τῆς δυστυχίας.

«Ὁ καλλίτερος τρόπος νὰ περιορίσητέ τινα εἶναι νὰ τὸν ἀφήσετε νὰ νομίζῃ ὅτι εἶναι ἐλεύθερος.

«Αἱ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου τούτου ἀπειλοῦνται πάντοτε ἀπὸ τὰ καθήκοντα.

«Τὰ ὡραῖα δόντια κάμνουν τοὺς κατόχους των εὐθύμους.

«Τὸ κάλλος ἑλκύει, τὸ πνεῦμα διασκεδάζει, ἡ καρδιὰ συγκρατεῖ.

«Τὸ γῆρας βλέπει τὸ παρελθόν, ὡς ἡ νεότης τὸ μέλλον ρόδινον.

«Αἱ γραῖαι κυρίαι, ὅταν ὁμιλοῦν διὰ τὰς νέας, λησμονοῦν ὅτι ὑπῆρξαν καὶ αὐταὶ νέαι καὶ αἱ νέαι λησμονοῦν ὅταν ὁμιλοῦν διὰ τὰς γραίας ὅτι θὰ γηράσουν καὶ αὐταί».

Ἰδοὺ ἡ σημείωσις τῆς αὐτῆς εὐφυοῦς καὶ θαυμασίας γυναικὸς περὶ γευμάτων.

«Τὰ γεύματα, λέγει, κατέταξα πάντοτε εἰς τὴν πρώτην τάξιν τῶν πνευματικῶν ἀπολαύσεων. Εἰς οὐδὲν ἄλλο μέρος ὁμιλεῖ τις, ὅπως ὁμιλεῖ εἰς ἓν γεῦμα ἐπίσημον ἢ μή, ἀδιάφορον. Γεῦμα μὴ ἐπίσημον ἐκεῖνο, τὸ ὁποιον συναθροίζει τὸ πολὺ ἑπτὰ ὡς ὀκτὼ συνδαιτημόνας. Ἐὰν τὸ τραπέζι εἶναι στενὸν καὶ οἱ τρώγοντες κάθηνται πλησίον ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον, ἡ ὁμιλία εἶναι γενική, ὁ καθεὶς ἀκούει ὅ,τι λέγουν οἱ ἄλλοι καὶ δύναται νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ὁμιλίαν. Καὶ οἱ σιωπῶντες ἀκόμη διασκεδάζουν. Ὅλοι ἀπολαμβάνουν, ὅταν ὑπάρχῃ ζωηρότης καὶ εὐθυμία, ἣν προκαλεῖ καὶ ἡ καλὴ καὶ εὐφυὴς συντροφιὰ καὶ ἡ καλὴ τροφή.

Ἡ ἀπαισία συνήθεια τοῦ καπνιστηρίου καταστρέφει τὴν ἁρμονίαν ταύτην. Διὰ τοῦτο εἶναι προτιμότερον νὰ προσφέρεται ὁ καφὲς καὶ νὰ δίδεται παρὰ τῶν κυριῶν πρὸς τοὺς κυρίους ἡ ἄδεια νὰ καπνίζουν, χωρὶς νὰ φεύγουν ἀπὸ τὰς θέσεις των.

Εὐθὺς ὡς τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα τόσον θαυμασίως ὡμίλησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος, χωρίζωνται ἡ γοητεία διαλύεται. Αἱ σχηματιζόμεναι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὁμάδες ὁμιλοῦν συνήθως χαμηλοφώνως.

Τὰ ἐπίσημα γεύματα εἶναι κατ' ἄλλον τρόπον διασκεδαστικά· ἀπολαμβάνομεν τοὺς πλησίον μας καθημένους, οἱ ὁποῖοι διὰ δύο τοὐλάχιστον ὥρας δὲν ἠμποροῦν νὰ φύγουν καὶ οἱ ὁποῖοι διὰ τὸ ἰδιόν των συμφέρον τοῦ νὰ μὴν ἀνιῶσι καὶ αὐτοὶ προσπαθοῦν νὰ εἶναι εὐχάριστοι. Καὶ εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον οἱ πλεῖστοι τοιοῦτοι, ἀναλόγως βεβαίως τῆς πρὸς τοῦτο δυνάμεώς των καὶ τῆς ἐνθαρρύνσεως ἣν λαμβάνουν παρ' ἡμῶν.

Πολλοὶ κατασπαταλοῦν εἰς ἓν γεῦμα τὰς οἰκονομίας τοῦ πνεύματος ὁλοκλήρου ζωῆς, καὶ μᾶς γνωρίζουν τὰς ἰδέας, τὰς ὁποίας ἔχουν ἀποκτήσει, ἀφότου ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον. Ὅσον ὀλιγώτερον μᾶς γνωρίζουν, τόσον περισσότερον ἀγωνίζονται νὰ μᾶς κατακτήσουν, ἀφοῦ τὰ γεύματα εἶναι ὁ προσφορώτερος τρόπος πρὸς κατάκτησιν. Καὶ διὰ τοῦτο ὁσάκις μὲ ἐρωτοῦν πλησίον τίνων θέλω νὰ εὑρεθῶ εἰς ἓν γεῦμα, λέγω πάντοτε: Ἐκλέξατε ὅποιον θέλετε μεταξὺ ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀγαπῶ καὶ ἐκείνων τοὺς ὁποίους δὲν εἶδα ποτὲ εἰς τὴν ζωήν μου. Ἐκεῖνοι θὰ μὲ κάμουν εὐτυχῆ καὶ αὐτοὶ θὰ μὲ διασκεδάσουν.

Τὰ Ἀπομνημονεύματα τῆς κ. de Beaussacq, τὰ ὁποῖα

ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ 1830 μέχρι τοῦ 1900 περίπου, περιλαμβάνοντα ὅλον σχεδὸν τὸν αἰῶνα, τὸν κατ' ἐξοχὴν τραγικὸν καὶ ἀνήσυχον, τὸν αἰῶνα τῶν πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀναμνήσεων, μᾶς ἀποκαλύπτουν μίαν πολὺ προφήγορον ἰδέαν: ὅτι καὶ ἐν τῷ μέσῳ τόσων μεταμορφώσεων καὶ ἀναστατώσεων δύνανται νὰ σχηματισθοῦν καὶ νὰ εὐδοκιμήσουν ἄσυλα χαρᾶς καὶ ὑπερτάτης ἀπολαύσεως, χάρις εἰς τὴν μεγαλοφυΐαν τῶν γυναικῶν, ἄσυλα, εἰς τὰ ὁποῖα καταφεύγουν οἱ πληγωμένοι καὶ οἱ νικηταὶ τῆς ζωῆς καὶ εἰς τὰ ὁποῖα ἀπολαμβάνουν τὴν ψυχαγωγίαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν ὑπερτάτην τοῦ ἀνθρώπου εὐδαιμονίαν.

Βικτωρία δὲ Βλὲδ

ΛΕΞΙΚΟΝ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ
ΤΩΝ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΙΒ'.

Ἀϊσάχ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμποῦ-Μπέκρ. Ὁ Μωάμεθ θέλων νὰ ἔχῃ μὲ τὸ μέρος του τὸν πανίσχυρον παρὰ τοῖς Μουσουλμάνοις πατέρα της ἐζήτησεν αὐτὴν εἰς γάμον, ἐνῷ ἦτο παιδίσκη ἀκόμη. Ἀλλ' ὁ γάμος ἀνεβλήθη, τὴν προσέλαβε δὲ ὡς δευτέρον σύζυγον, εὐθὺς ὡς συνεπλήρωσε τὰ δέκα πέντε της ἔτη, τὴν ἠγάπησε μετὰ πολλῆς τρυφερότητος. Αὕτη τὸν συνώδευσεν εἰς πάσας τὰς ἐκστρατείας ἐν ᾗ ὑπῆρξε πάντοτε ἡ ἀγαπητὴ τῆς καρδίας του.

Κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του ἀπὸ τὸν κατὰ τῶν Μολταζέκη πόλεμον ἡ Ἀϊσὰχ ἀπώλεσε τὸ περιδέραιόν της καὶ ἀσχολου-

ΕΙΣ ΩΡΑΙΟΣ ΓΑΜΟΣ

Ὅλοι εἶχον ἐγερθῆ ἐνωρὶς τὸ πρωὶ αὐτὸ εἰς τὸ μέγαρον Δουπόν, ὅπως προετοιμασθῶσι διὰ τὸν γάμον.

Εἰς τὰς ἕνδεκα ἡ δεσποινὶς Καικιλία Δουπὸν μονογενὴς θυγάτηρ τοῦ πλουσίου τραπεζίτου θὰ συνεδέετο διὰ τῶν δεσμῶν τοῦ γάμου ἐνώπιον τοῦ δημάρχου μετὰ τοῦ κ. Ξαβερίου δὲ Μορδὲκ υἱοῦ τοῦ βαρώνου Μορδὲκ τοῦ διασημοτέρου τοῦ χρηματιστηρίου.

Ὁ κ. Δουπόν, βραχύσωμος καὶ εὐτραφής, εἶχε βοστρυχίσει τὴν κόμην του, ἵνα κρύψῃ τὴν φαλακρότητά του. Μὲ φαιδρὰν ὄψιν, θωπεύων τὸ γένειόν του εἰσῆλθε μετὰ λευκοῦ λαιμοδέτου καὶ καμελίας εἰς τὴν κομβιοδόχην εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ αἴθουσαν ψιθυρίζων: ὁ βαρῶνος ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ. Ἔπειτα ἤρχισε νὰ διορθώνῃ ἐνώπιον ἑνὸς καθρέπτου τὸ φράκον του, τὸ ὁποῖον πολὺ σπανίως ἐφόρει, ὅταν εἷς νέος παρουσιάσθῃ χαιρετίσας αὐτὸν ἐπιχαρίτως.

Ἀ! ὁ ἀνεψιός μου εἶπε· καὶ χωρὶς νὰ ἔχῃ ὕφος δυσηρεστημένου τοῦ ἔσφιγξε ἐγκαρδίως τὴν χεῖρα προσθέσας: βλέπω, ὅτι γνωρίζεις νὰ εἶσαι λογικός.

Ὁ Ἀνδρέας ἔλαβε κάθισμα καὶ ὁ κ. Δουπὸν ἤρχισε νὰ τοῦ ὁμιλῇ μ' ὅλας τὰς ἀπασχολήσεις τῆς ἡμέρας ἐκείνης περὶ μικρῶν λεπτομερειῶν τοῦ ἐμπορίου.

Ὁ Ἀνδρέας ἤκουε χωρὶς νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ φαίνηται συγκεκινημένος καὶ ἐν τούτοις ἀλγεινὴ θλῖψις ἐβασάνιζε τὴν καρδίαν του. Ἠγάπα τὴν ἐξαδέλφην του Καικιλίαν, ἥτις μετ' ὀλίγον ἐνυμφεύετο μετὰ τοῦ Ξαβερίου δὲ Μορδέκ. Ἡ κ. Δουπὸν μ' ὅλας τὰς παρακλήσεις της παρὰ τῷ συζύγῳ της, ἦτον ἀδύνατον νὰ τὸν πείσῃ νὰ παραδεχθῇ τὸν γάμον αὐτόν. ἡ μετρία περιουσία τοῦ Ἀνδρέα δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ θέλξῃ τὸν ὀψίπλουτον καὶ ὑπερήφανον πατέρα.

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα εἶχε γίνει τὸ συμβόλαιον τοῦ γάμου μετὰ τοῦ κ. Ξαβερίου καὶ κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ὁ κ. Δουπὸν εἶχεν εἴπει εἰς τὴν σύζυγόν του μετὰ ζωηρᾶς διαχύσεως πόσον ἦτο εὐτυχής· ἐθεώρει μεγάλην εὐτυχίαν τὸ ὅτι ὑπέγραψε τὸν ἔνσημον χάρτην, ὅστις ἐκληροδότει τριακοσίας χιλιάδας φράγκα εἰς τὴν Καικιλίαν.

Ἦτο μαγευμένος μὲ τὸν μέλλοντα γαμβρόν του, τὸν ὁποῖον αἱ ἐρημερίδες ἀνέφερον ὡς τὸν κορυφαῖον τῆς κομψότητος· ἦτο ὁ θρίαμβός του ὁ γάμος αὐτός, ἦτο ὁ καλοφὼς τῆς δόξης του.

«Οἱ Μορδὲκ ἀνήκουν εἰς τοὺς νεοευγενεῖς ἐκείνους, οἵτινες ἐργάζονται διὰ νὰ ἀποκτήσουν τὸν πλοῦτον, ἔλεγε. Ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι ἄνθρωπος τῆς ἐργασίας ἡ Καικιλία θὰ εἶνε εὐτυχεστάτη μετὲ τοῦ Ξαβερίου.»

Ὁ Ἀνδρέας εἶχε καταπνίξει τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας του καὶ ἡ Καικιλία συγκατανεύσασα νὰ συζευχθῇ τὸν κ. Μορδὲκ εἶχε διέλθει ὁλοκλήρους νύκτας κλαίουσα.

Ἡ πρωΐα τοῦ γάμου ἔφθασε λοιπὸν καὶ ὁ κ. Δουπὸν ἐκτιμῶν τὴν θυσίαν τοῦ Ἀνδρέα τοῦ ἐσυγχώρησε τὴν τόλμην τῶν βλέψεών του καὶ διὰ νὰ ἀποδείξῃ μεγαθυμίαν τὸν ἐξέλεξεν ὡς παράνυμφον, ἐκτὸς δὲ τούτου ἡ Καικιλία τοῦ εἶχεν εἴπει σιγά: παραδεχθῆτε.

Ὁ κ. Δουπὸν ἐγκατέλειψε τὴν αἴθουσαν εἰς τὴν ὁποίαν ὡμίλει μετὰ τοῦ Ἀνδρέα προσκληθεὶς ὑπὸ τῆς συζύγου του εἰς τὸ δωμάτιον, ἔνθα ἡ θαλαμηπόλος καὶ ἡ ράπτρια ἐστόλιζαν τὴν νύμφην.

«Εὖγε! πολὺ ἐπιτυχημένον τὸ φόρεμα», εἶπε.

—Ἡ Καικιλία, εἶναι οὕτω πολὺ ὡραία, προσέθεσεν ἡ μήτηρ της.

—Τὸ βλέπω! Ὁποίαν ἐντύπωσιν θὰ κάμῃς Καικιλία, ὅταν θὰ διέλθῃς στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ συζύγου σου διὰ μέσου τῶν φίλων καὶ περιέργων! Καὶ ἀργότερον ἔπειτα εἰς τὰς πρεσβείας, τὰ ὑπουργεῖα, καὶ τὰ σαλόνια ποῦ θὰ σὲ ὁδηγῇ!

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἷς ἄνθρωπος μεσαίας ἡλικίας εἰσῆλθεν· ὡς συγγενὴς ἠσπάσθη τὴν Καικιλίαν καὶ ἐστράφη εἶτα πρὸς τὸν πατέρα της ὅστις τὸν ἠρώτησε: Πῶς! Βολορέ! μόνος;

—Ναὶ μόνος! ἀπεκρίθη διὰ φωνῆς δυσηρεστημένου· δὲν εὑρῆκα τὸν βαρῶνόν σου· ἔπειτα εἶπεν ὅτι ὁ βαρῶνος τοῦ εἶχε δώσει συνέντευξιν εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν του ἀλλὰ ὁ θυρωρὸς δὲν τὸν ἀφῆκε νὰ εἰσέλθῃ· τὸ τοιοῦτον τοῦ ἐφαίνετο ἀνεξήγητον καὶ ὁ κ. Βολορὲ ἐξηκόντισε βλασφημίαν κατὰ τοῦ Μορδὲκ τὸν ὁποῖον ἀπεκάλεσε χωριάτην, ὑπενθυμίζων ὅτι ὡς συγγενὴς πολλάκις εἶχεν εἴπει εἰς αὐτοὺς ὅτι ὁ βαρῶνος τοῦ ἐφαίνετο ἄνθρωπος ἀνήκων εἰς κόσμον, οὐχὶ πολὺ ἀξιοσύστατον καὶ ὅτι εἶχε πλουτίσει ἐξ ὑποθέσεων ὀπόπτων.

Ὁ κ. Δουπὸν τὸν διέκοψεν, ἀρχίσας νὰ ἐγκωμιάζῃ τὸν βαρῶνον, ἀλλὰ ὁ Βολορὲ ἀπετελείωσε λέγων:

μένη νὰ τὸ ζητῇ, ἔμεινεν ὀπίσω ἀπὸ τὸ στράτευμα. Μουσουλμάνοι συναντήσαντες τὴν κάμηλόν της καὶ ὑποθέσαντες ὅτι ἡ Αϊσὰχ εὑρίσκετο ἐπὶ τοῦ ἐπ' αὐτῆς φορείου της, ἔφεραν τὴν κάμηλον εἰς τὸ στρατόπεδον. Ἡ Αϊσὰχ ἐπιστρέψασα καὶ μὴ εὑροῦσα τὸ ὑποζύγιόν της κατελήφθη ὑπὸ μαύρης ἀπελπισίας. Εἷς νέος Ἄραψ, ὀνομαζόμενος Σαβάν, τὴν συνήντησεν τὴν ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τῆς ἰδικῆς του καμήλου καὶ τὴν ἐπανέφερεν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Μωάμεθ.

Ἡ ἐμφάνισίς της ὑπὸ τὴν συνοδείαν τοῦ νεαροῦ καὶ ὡραίου Ἄραβος, καὶ ἡ διαμονὴ αὐτῆς εἰς τὴν ἔρημον ἐγέννησε τὰς ὑπονοίας τῶν Μουσουλμάνων, οἱ ὁποῖοι τὴν κατηγόρησαν ὡς προδώσασαν τὴν τιμὴν τοῦ Μωάμεθ. Αὕτη ἐν οἰκογενειακῷ συμβουλίῳ ἐνώπιον τοῦ συζύγου της, τοῦ πατρός της καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Θρησκείας Ὀσμὰν Ραουμὰν ἠναγκάσθη νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀθῳότητά της καὶ τὴν ἀποδιδομένην πρὸς αὐτὴν κατηγορίαν. Ἀθῳωθεῖσα ἔμεινε καὶ πάλιν ἡ πολυαγαπημένη τοῦ Μωάμεθ, ὁ ὁποῖος γέρων πλέον ἀπεσύρθη εἰς τὸν οἰκόν της καὶ δὲν ἐπέτρεψεν εἰς οὐδένα ἄλλον πλὴν αὐτῆς νὰ παραστῇ εἰς τὴν ὀδύνην τῶν τελευταίων στιγμῶν τῆς ζωῆς του.

Μετὰ τὸν θάνατόν του ἡ Ἀϊσὰχ κατώρθωσε νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν θεωρούμενον ὡς διάδοχόν του Ἀλῆν ἀπὸ τὸ καλιφάτον, διότι οὗτος ἦτο ὁ πρωταίτιος τῆς κατ' αὐτῆς συκοφαντίας καὶ εἶχε συμβουλεύσει τὸν Μωάμεθ νὰ ἐρωτήσῃ ἰδιαιτέρως τὸν ἀκόλουθόν της. Ἀπεσύρθη εἰς Μέκκαν καὶ ἐκεῖ συγκεντρώσασα πάντας τοὺς ἐχθροὺς τοῦ καλίφου Ἀλῆ, ἔξε στράτευσεν ἐπὶ κεφαλῆς πολυαρίθμου στρατιᾶς, διοικουμένης παρὰ τῶν ἀρχηγῶν Θαλὰχ καὶ Ζομπεὶρ.

Ἀλλ' ἀμφότεροι οἱ ἀρχηγοὶ ἐφονεύθησαν καὶ ἡ Αϊσὰχ ἐπὶ τῆς καμήλου, ἀμείλικτος καὶ ἀνηλεὴς ἐνεθάρρυνε τοὺς στρατιώτας εἰς τὴν σφαγὴν τῶν ἐχθρῶν.

Αἴφνης ὅμως ὁ Ἀλῆς, ἐπελθὼν μὲ τοὺς ἐκλεκτοτέρους ἄνδρας του, συνέλαβε τὴν Ἀϊσὰχ τὴν ὁποίαν ὄχι μόνον δὲν ἐκακοποίησε, ἀλλὰ καὶ ἐσεβάσθη. Καὶ ὑπὸ ἀκολουθίαν πενῆντα γυναικῶν σκλάβων, ἃς ἔταξεν ὑπὸ τὰς διαταγάς της τὴν ὡδήγησεν εἰς τὴν Μέκκαν, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

Οἱ Μουσουλμάνοι τῆς ἀπένειμαν μετὰ τὸν θάνατόν της τὸν τίτλον τῆς προφήτιδος μεταξὺ τῶν τεσσάρων τελείων καὶ ἀσυγκρίτων γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ὑπῆρξαν εἰς τὸν κόσμον.

Ἑλένη Γεωργιάδου

Εὐτυχῶς ποῦ εἶνε ὁ υἱός, ὅστις νομφεύεται τὴν Καικιλίαν...

Ἕως ὅτου ἔλθῃ, εἶπεν ὁ Δουπόν, ἃς καθορίσωμεν τὰς διὰ τὸ γεῦμα θέσεις τῶν προσκεκλημένων· καὶ καθίσαντες πρὸ τῆς τραπέζης ἤρχισαν νὰ συζητοῦν ἐνῷ ἡ κ. Δουπὸν ἐνώπιον τοῦ καθρέπτου ἐκόσμει τὴν κόμην της δι' ἀδαμαντίνων καρφίδων.

Ἡ Καικιλία μὲ τὸ κατάλευκόν της φόρεμα μὲ τὸ τῆς πορτοκαλέας ἄνθος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διηυθύνθη εἰς τὴν αἴθουσαν ἐν φαινομενικῇ γαλήνῃ καὶ πλησιάσασα τὸν Ἀνδρέα τοῦ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

Ὁ νέος ἐσκίρτησε καὶ ἔσπευσε πρὸς αὐτὴν λέγων : ἰδοὺ ἔφθασεν ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ χωρισμοῦ μας.

Ἡ Καικιλία ἀπεκρίθη ὑποκρύπτουσα τὴν συγκίνησίν της : Ἀνδρέα εἶσθε σᾶς παρακαλῶ ψύχραιμος.

Ἔχετε δίκαιον Καικιλία, καὶ σᾶς ζητῶ συγγνώμην.

Δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ λησμονῶμεν.

Νὰ λησμονῶμεν ! εἶπεν ὁ Ἀνδρέας. Σύ Καικιλία, λησμονεῖς τόσον εὔκολα; Εἰς ἐμὲ φαίνεται, ὅτι ἡ ἀνάμνησις τοῦ ποθητοῦ προσώπου σου δὲ θὰ μὲ ἐγκαταλείψῃ ποτέ· θὰ φύγω μακρὰν διὰ πολὺν καιρόν, διὰ πάντοτε ἴσως.

Ἀγνοῶ ἂν θὰ λησμονήσω, ἀλλὰ θὰ προσπαθήσω, λέγει ἡ Καικιλία, καθίσασα ἐπὶ καθίσματος καὶ παρατηροῦσα ἀτενῶς τὸ δάπεδον.

Ἔγινε πρὸς στιγμὴν σιωπή, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀνδρέας διέκοψε ψιθυρίσας.

Ἀ ! εἶμαι πολὺ δυστυχής· καὶ ἀκουμβήσας ἐπὶ τῆς ἑστίας παρετήρει τὴν νέαν κόρην, ἥτις ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ὑποφέρει πολύ· εἶχε διέλθει νύκτας ὁλοκλήρους κλαίουσα σκεπτομένη καὶ συζητῶσα τὰ πάντα μόνη της, ἕως ὅτου ὁ ὕπνος ἤρχετο νὰ κλείσῃ τὰ βεβαρυμένα βλέφαρά της· ἀπεφάσισε νὰ καταπνίξῃ τὰ ὄνειρά της καὶ νὰ πλησιάσῃ τὸ μέλλον μετὰ ἠρεμίας μάρτυρος μοναχῆς ὑπομενούσης ἀγογγύστως τοὺς πόνους τοῦ τριχίνου ράσου· ἐσκέπτετο νὰ διέλθῃ τὸν βίον της μὲ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ παρελθόντος.

Ἐβαδίσαμεν δι' ὀλίγον καιρὸν πλησίον τῆς εὐτυχίας εἶπε, χωρὶς νὰ σκεφθῶμεν, χωρὶς νὰ μαντεύσωμεν τὸ μέλλον...

Ὁ Ἀνδρέας ἐπλησίασεν αὐτὴν καὶ τῆς ὡμίλησε περὶ τῶν ἀνταλλαχθέντων ὅρκων των καὶ τῆς ἐξομολογήσεως τοῦ ἀγνοῦ ἔρωτός των ὑπὸ τὸν ἀστερόεντα οὐρανὸν μιᾶς νυκτὸς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου .. εἶχον ὁρκισθῆ νὰ γίνουν σύζυγοι καὶ ν' ἀγαπῶνται μέχρι θανάτου.

Νὰ γίνωμεν σύζυγοι εἶνε ἀδύνατον, εἶπεν ἡ Καικιλία, ἀλλὰ ν' ἀγαπώμεθα δυνάμεθα, διότι ἡ φιλία δὲν μᾶς εἶνε ἀπηγορευμένη.

Ἦσαν κατάμονοι, καὶ ὁ Ἀνδρέας ἥρπασε κρυφῶς τὴν χειροκτιωμένην χεῖρά της καὶ τὴν ἔθεσε ἐπὶ τῆς καρδίας του λέγων. Πῶς θὰ δυνηθῶ νὰ ζήσω ἄνευ σοῦ ;

Ἡ Καικιλία ἀπέσυρε τὴν χεῖρά της καὶ ἀπεκρίθη διὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης : Θὰ ζήσητε, ἡ ἐργασία, αἱ διασκεδάσεις, τὰ καθήκοντα, ὅλα αὐτὰ θὰ σᾶς κάμουν νὰ λησμονήσητε καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν, ἢ ἴσως ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν θὰ νυμφευθῆτε καὶ σεῖς· δὲν θὰ λείψουν αἱ ὡραῖαι καὶ ἐνάρετοι νέαι, αἵτινες θὰ σᾶς ἀγαπήσουν... Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι ἔμειναν ἐπὶ τοῦ λάρυγγός της καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τοὺς δακρυσμένους ὀφθαλμούς·

Μὴ ζητῆς νὰ ψευσθῇς, Καικιλία· δὲν εἶται τόσον παρηγορημένη, ὅσον θέλεις νὰ τὸ δείξῃς.

Καὶ ἡ νέα κόρη διὰ τῶν δακρύων της ἀφῆκε νὰ τῇ διαφύγουν αἱ ἐκμυστηρεύσεις της . . . Ἧκο ἀληθές· θὰ ἔσυρε τὴν δυστυχίαν εἰς ὅλην της τὴν ζωὴν· ὑπεσχέθη νὰ εἶναι λογικὴ καὶ ἰσχυρὰ καὶ ἐν τούτοις ἔκλαιε ὡς μικρὸν παιδίον· τῆς ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴν ὑποκύψῃ εἰς τὴν πατρικὴν θέλησιν· ὑπερνεώθη νὰ νυμφευθῇ τὸν κ. Μορδὲκ, διότι ἂν δὲν ἦτο αὐτός, θὰ ἦτο ἄλλος. εἶχε μέχρις σήμερον ἀρνηθῆ πέντε προτάσεις· ἦτο ἤδη εἴκοσι δύο ἐτῶν· ἀφοῦ λοιπὸν δὲν ἠδύνατο νὰ νυμφευθῇ τὸν Ἀνδρέαν, ἀπεφάσισε πλέον· ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἐλυπήθη, διότι ἀφῆκε νὰ φανῇ ἡ ἀδυναμία της, ἀφοῦ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ λησμονήσῃ τὰ πάντα καὶ νὰ παραδεχθῇ τὸν βίον τὸν ὁποῖον ὁ σύζυγός της θὰ ἔκαμε. Δὲν τὸν ἠγάπα, ἀλλὰ καὶ δὲν τὸν ἐμίσει· ἦτο ὁ ἄγνωστος μετὰ τοῦ ὁποίου θὰ διήρχετο τὸν βίον της, ἦτο τὸ ἔρεισμα τοῦ μέλλοντός της.

Ἀλλ' ὁ Ἀνδρέας ὡμίλει ἀπὸ τὰ βάθη τῆς αἱμασσούσης καρδίας του καὶ ἠσθάνετο ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐλησμόνει ποτέ.

Ἐσιήμαναν καὶ οἱ δύο ἐρωτευμένοι ἀπεμακρύνθησαν ἀλλήλων προσλαβόντες ὕψος συνδιαλεγομένων ἀδιαφόρως.

Ὁ κ. Δουπὸν εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅτε ἡ θαλαμηπόλος ἀνήγγειλε τὸν κ. Ξαβιέρον.

Ὁ Ξαβιέρος δὲ Μορδὲκ ὑψηλός, μελάγχρους, κομψὸς ἐχαιρέτισε τὴν μνηστήν του καὶ ἔλαβε χαριέντως τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀπέθεσε φίλημα· κατόπιν ἐπλησίασε τὸν κ. Δουπόν, ὅστις τὸν ἠρώτησεν;

—Καὶ ὁ πατήρ σας; ἤργησε; δὲν ἦλθεν ὀκόμη;

—Δὲν ἦλθεν; εἶπεν ὁ Ξαβιέρος:

—Ὄχι !

Εἶναι πολὺ περίεργον· τὸν ζητῶ ἀπὸ τῆς πρωΐας· ἔρχομαι ἀπὸ τοῦ κόμητος δ' Ἀσπρὶκ εἰς τοῦ ὁποίου ἐνόμιζον ὅτι θὰ τὸν εὕρισκα· ὄχι δὲ μόνον ὁ πατήρ μου δὲν ἦτο ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος κόμης ἀπουσίαζε.

τοὺς πύργους καὶ τὰ κτίρια ποῦ κτίσανε. Παντοῦ σκορπίζουνε τὴν χαράν τους, πάντας κάνουν νὰ συμμερίζωνται τὴν εὐτυχίαν τους. Τοὺς ἀπεδόθη ἡ ἐλευθερία ἔπειτα ἀπὸ τόσους κόπους πολὺ πολὺ συχνὰ ἀπὸ τόσα δάκρυα, κατὰ τὸν χρόνον κατὰ τὸν ὁποῖον εἶνε ἀναγκασμένα νὰ εὑρίσκονται κλεισμένα μέσα εἰς τὰ σχολεῖα, τὰ ὁποῖα πολλάκις εἶνε σπίτια ἀνθυγιεινά, χωρὶς φῶς, χωρὶς ἥλιο, χωρὶς ἀέρα. Ἐκεῖ τὰ παιδιὰ λαμβάνουν τὰ πρῶτα σπέρματα τῆς μελαγχολίας, ἐκεῖ ἡ ἀθῴα ψυχή τους πολλάκις δηλητηριάζεται διὰ παντός. Ἀποδόσατε τὰ μικρὰ παιδάκια εἰς τὴν φύσιν, διδάξατε αὐτὰ εἰς τὸ ὕπαιθρον, μέσα εἰς κήπους, εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα διὰ νὰ μὴν βλέπετε πρόσωπα ὠχρὰ καὶ σώματα κυρτωμένα.

Ἡ ψυχὴ τοῦ μικροῦ εἶνε τὸ μεγαλείτερον μυστήριο, πρέπει λοιπὸν πάντοτε νὰ τὴν μελετῶμεν καὶ νὰ καταβάλωμεν τὰς μεγαλειτέρας προσπαθείας ὅπως διατηρῶμεν πάντοτε τὰ πρόσωπά των γελαστὰ καὶ τὰ μάτια των λάμποντα ἀπὸ χαράν. Ὁ ἀληθὴς παιδαγωγὸς μορφώνει τὸν μαθητήν του, χωρὶς νὰ τοῦ προξενήσῃ ποτὲ λύπην· τὰ παιδιὰ τὰ ὁποῖα ἐκλαυσαν πολὺ ὅταν ἦσαν μικρὰ ἢ εἰς τὸ σχολεῖον ἢ εἰς τὴν οἰκίαν των οὐδέποτε ὅταν θὰ γίνουν μεγάλοι δὲν θὰ εἶνε εὐθύμου χαρακτῆρος, τὰ δάκρυα τὰ ὁποῖα ἔχυσαν τότε ἐφυγάδευσαν διὰ παντὸς τὴν χαρὰν ἀπὸ τὴν ἀθῷαν ψυχήν των. Ἡ προσφιλεστέρα μουσική μας ἂς εἶνε ὁ γέλως τῶν μικρῶν καὶ ἡ μεγαλειτέρα χαρά μας ἡ χαρὰ καὶ εὐτυχία των.

Ε. Ν.

πατήρ μου δὲν ἦτο ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος κόμης ἀπουσίαζε.

Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐπιπληξῶμεν τὸν κύριον βαρῶνον, εἶπεν ὁ Βολορὲ εἰσερχόμενος· ἡ ὥρα προχωρεῖ καὶ ἡ τελετὴ τοῦ γάμου δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἄνευ αὐτοῦ· καὶ ἐγὼ εἶχον συνέντευξιν μαζῆ του σήμερον. ἀλλά . . . .

Αἱ ἅμαξαι ἀναμένουν, λέγει ἡ κ. Δουπὸν εἰσερχομένη μὲ τὰ χειρόκτιά της καὶ κατοπτριζομένη διὰ νὰ ἴδῃ ὁποίαν ἐντύπωσιν ἐπροξένει ὁ κατάφορτος ἐξ ἀνθέων πῖλός τις.

Ἂς περιμείνωμεν δέκα λεπτὰ ἀκόμη ἐπρότεινεν ὁ κ. Δουπὸν παρατηρῶν τὸ ὡρολόγιόν του καὶ ἐὰν ἕως τότε δὲν ἔλθῃ, θὰ εἴπῃ ὅτι δὲν ἠννόησε καλῶς καὶ θὰ τοὺς ἐπανεύρωμεν εἰς τὴν δημαρχίαν μετὰ τῶν προσκεκλημένων μας.

Ὁ Ἀνδρέας, ἵνα κρύψῃ τὴν θλίψιν του ἐπρότεινε νὰ ὑπάγῃ μέχρι τῆς δημαρχίας καὶ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν θὰ ἐπέστρεφεν· ἅπαντες παρεδέχθησαν τὴν καλὴν του ἰδέαν καὶ ἀνεχώρησαν.

Βλέπεις, ὅτι ὁ βαρῶνός σου εἶναι πολὺ ἀγενής, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Βολορὲ εἰς τὸν Δουπόν, ὅστις διὰ νὰ τὸν δικαιολογήσῃ, εἶπεν ὅτι ἡ ἀργοπορία του θὰ εἶναι ἀπουσία.

Πλησίον τῆς ἑστίας, ὅπου ἡ Καικιλία ἤκουσε πρὸ ὀλίγου τοὺς λόγους τοῦ Ἀνδρέα, ἤκουσε τώρα τὴν ψυχρὰν ὁμιλίαν ἐκείνου, ὅστις θὰ ἐγίνετο σύζυγός της καὶ ὅστις τῆς ὡμίλει μετὰ τῆς μεγαλητέρας εὐκολίας περὶ τῆ. τουαλέττας της καὶ τοῦ ὡραίου γούστου τῆς ἐσθῆτός της.

Ἔνδεκα ὧραι ! καὶ ἔπρεπε νὰ ἤμεθα εἰς τὴν δημαρχίαν πρὸ ἑνὸς τετάρτου εἶπεν ὁ Δουπόν. . . . καὶ ὁ Ἀνδρέας ὅστις δὲν ἐπανέρχεται ! . .

Περίεργον ! ἡ ἀπουσία του εἶναι ἀκατάληπτος εἶπεν ὁ Ξαβιέρος . . . Τὴν στιγμὴν ὅμως ἐκείνην κτύπημα κώδονος ἤχησε καὶ ὅλοι συγχρόνως : Ἰδοὺ τον ἔρθασεν ἐπὶ τέλους, εἶπεν. . Ὁ κ. Δουπὸν λαβὼν τὸν βραχίονα τῆς θυγατρός του εἶπε : γαμβρέ μου, λάβε τὸν βραχίονα τῆς συζύγου μου καὶ ἐμπρός.

Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἦτο ὁ βαρῶνος· ἔφεραν μίαν ἐπιστολήν.

Ἰδοὺ ἡ ἐξήγησις ἀναμφιβόλως λέγει ὁ Δουπόν· Ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν κα παρατηρήσας τὴν ὑπογραφήν: εἶναι τοῦ βαρώνου, καλὰ τὸ εἶπα, ἀνέκραξεν καὶ ἤρχισε νὰ ν' ἀναγινώσκῃ μεγαλοφώνως.

«Ἀγαπητὲ κύριε Δουπόν.

«Αἱ ἐφημερίδες θὰ σᾶς τὸ ἔχουν εἰδοποιήσῃ πρὶν σᾶς γράψω· ἀτιμία ἐμηνεύθη κατ' ἐμοῦ· μὲ συνέλαβον ὅταν σᾶς ἀφῆκα χθὲς καὶ τοῦτο συμπίπτη δυστυχῶς μὲ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων τοῦ υἱοῦ μου μετὰ τῆς θυγατρός σας.

Ὁ Δουπὸν διέκοψε τὴν ἀνάγνωσιν ἀσθμαίνων· ὅλοι παρετηρήθησαν μετὰ σιωπῆς κατηφοῦς· εἶτα ἐξηκολούθησεν.

ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΝΗΠΙΑΓΩΓΩΝ

ΤΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Μετὰ τὰς γραπτὰς ἐξετάσεις τῶν νηπιαγωγῶν τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ τμήματος τῆς «Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων» ἐγένοντο κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην καὶ Παρασκευὴν αἱ προφορικαὶ καὶ πρακτικαὶ ἐξετάσεις αὐτῶν. Ἅπασαι αἱ μαθήτριαι ἀνεδείχθησαν ἀνώτεραι τῶν προσδοκιῶν μας. Τὴν ἀληθῆ ἀγάπην πρὸς τὸ ἔργον καὶ τὰ μικρὰ παιδία τὴν ἐμπνεύουσαν τὴν πρόοδον τοῦ τμήματος, εἴδομεν μεταδιδομένην καὶ εἰς τὰς μαθητρίας της, τὰς ἐξεταζομένας καὶ μελλούσας παιδαγωγούς. Τὴν ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχον ἐνώπιόν των τὰ μικρὰ δὲν ἦσαν διδασκάλισσαι ἐμπνέουσαι τὸν φόβον εἰς αὐτά· ἦσαν μητέρες πρὸς τὰς ὁποίας ὅλος ὁ μικρὸς ἐκεῖνος κόσμος ἔτρεφε ἀγάπην καὶ ἐμπιστοσύνην. Δηλαδὴ τέλειαι παιδαγωγοί.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Μπισκοτάκια. Κτυπᾶτε 6 κρόκους αὐγῶν μὲ 300 δράμια κοπανισμένη ζάχαρι καὶ τὸ μισὸ φλοῦδι ἑνὸς λεμονιοῦ ὄχι τὸ ἔξω ἀλλ' ἐκεῖ ὅπου ἄρχίζει τὸ ἄσπρο. Κτυπᾶτε καὶ τὰ 6 ἀσπράδια καὶ χύνετε ὀλίγον κατ' ὀλίγον μὲ τὰ κίτρινα. Προσθέσατε 125 δράμια φαρίνα καὶ περάσατέ την ἀπὸ τὴν κνισάρα ἐπάνω εἰς τὰ αὐγά. Ἀναμίξατε τὸ ὅλον πολὺ ἐλαφρὰ καί πλάσατε. Βουτυρώνετε κατόπιν τὸ ταψὶ ἐλαφρῶς ψήνονται εἰς ἐλαφρὸν φοῦρνον.

« Συγχωρήσατέ με διὰ τὴν σύγχυσιν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς ρίψω· ὁ δικαστὴς τῆς προανακρίσεως δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἔλθω νὰ κάμω τὸ καθηκόν μου, παρὰ μόνον νὰ σᾶς γράψω τὰς ὀλίγας αὐτὰς λέξεις τῆς συγγνώμης».

Ὁ πατήρ μου θὰ ὑπῆρξεν ἀντικείμενον φοβερᾶς ἐκδικήσεως ! ἐφώναξεν ὁ Ξαβιέρος ὠχρότατος.

Ὅλοι ἐξηκολούθουν νὰ παρατηρῶνται μετὰ στενοχωρίας, μετὰ καταπλήξεως.

Τρέχω εἰς τὸ δικαστήριον, γνωρίζω τὸν Νομάρχην . . . Θὰ διορθώσω τὴν ὑπόθεσιν προσέθεσεν ὁ μνηστὴρ καὶ ἔλαβε τὸν πῖλόν του, ψιθυρίσας ἐντὸς τῶν ὀδόντων του ὀργίλως.

Ἀφῆκε νὰ τὸν συλλάβουν ! τὸ ζῷον.

Ἔθλιψε ζωηρῶς τὰς χεῖρας αἵτινες τῷ ἐτείνοντο ὅπως τὸν συλλυπηθῶσι καὶ ἐχάθη συγκρουσθεὶς μετὰ τοῦ Ἀνδρέου, ὅστις ἐπανήρχετο μὲ μίαν ἐφημερίδα εἰς τὴν χεῖρα λέγων:

Εἶναι λοιπὸν ἀληθές ;

Τί ;

Ἀναγνώσατε τὴν ἐφημερίδα. Ὁ Μορδὲκ εἰς τὴν φυλακήν· Τὸ τέλος μιᾶς κλοπῆς. Αἱ ἀποκαλύψεις του.

Εἰς τὴν φυλακήν ! εἶπεν ὁ Δουπόν, ὑψώσας ἀπηλπισμένος τὰς χεῖρας του.

Ἐλέγοντο πολλὰ περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ σὺ δὲν ἤθελες νὰ τὰ πιστεύσῃς τῷ ἀπεκρίθη ὁ Βολορέ!

Καὶ τί θὰ εἴπουν τώρα ! Καὶ ἡ δημαρχία ! αἱ ἅμαξαι ! ὁ ξελοδύχος ! αἱ τουαλέτται μας, εἶπε στενάζουσα ἡ κ. Δουπόν.

Καλλίτερα τώρα, παρὰ κατοπιν, ἀπεκρίθη ὁ Βολορί.

Καὶ ἡ ἐκτεθεῖσα κόρη μου ! ἐψιθύρισεν ὁ Δουπόν, διότι ὁ γάμος αὐτὸς εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνῃ.

Ὁ γάμος εἶναι ἀδύνατος, ἀλλ' ἡ ἐξαδέλφη μου δὲν ἐξετέθη ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ὁ Ἀνδρέας.

Σὲ καταλαμβάνω τῷ εἶπεν ὁ Δουπόν δὲν ἀπέβαλλες τὴν ἰδέαν σου· τώρα σύ Καικιλία κρύψε τὸν ἐκ πορτοκαλέας στέφανον εἰς τὸ κομμό καὶ σὺ Αὐρηλία τὸν πῖλόν σου· θὰ μᾶς χρησιμεύσουν εἰς ἄλλην περίστασιν· καὶ ἐφάνη ὅτι δὲν εἶδε, ὅτι ἡ Καικιλία εἰσερχομένη εἰς τό δωμάτιόν της ἀπέστειλεν ταχέως μειδιῶσα ἐξ εὐτυχίας ἓν γλυκὺ φίλημα εἰς τὸν Ἀνδρέαν.

Ἀ ! θὰ νυμφευθῶσιν ἐψιθύρισεν· αὐτοὶ εἶναι οἱ νικηταὶ τῆς ἡμέρας. .

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) **Μαρία Β. Ζερβουδάκη**

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

Ἐξεδόθη καὶ ἐτέθη εἰς κυκλοφορίαν ἡ *Χειραφετημένη*, πρωτότυπον μυθιστόρημα τῆς διευθυντρίας τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» κ. Καλλιρρόης Παρρέν, εἰς ὡραῖον ἐκ τετρακοσίων σελίδων βιβλίον, ἐπὶ καλοῦ χάρτου καὶ ἐπιμελῶς τυπωμένον, τὸ ὁποῖον τιμᾶται δρ. 3 διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ φρ. χρ. 3 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Διὰ τὰς συνδρομητρίας τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» ἡ Χειραφετημένη τιμᾶται μόνον δρ. 2.50 διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ φρ. χρ. 2.50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Τὰ ταχυδρομικὰ ἐπιβαρύνουν τοὺς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν συνδρομητάς.

Πᾶσα αἴτησις δέον νὰ συνοδεύηται καὶ ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΤΟΥ ΘΕΡΟΥΣ

Ἡ Ἔκθεσις

Μὲ τὴν προσέγγισιν τῶν πρώτων θερμῶν ἡμερῶν τοῦ θέρους, ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι, ἢ μᾶλλον ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἀρχίζομεν νὰ σκεπτώμεθα, ἕκαστος, ἀναλόγως τῶν μέσων τὰ ὁποῖα διαθέτει, ποῦ θὰ ταξειδεύσῃ διὰ νὰ ἀλλάξῃ ζωὴν καὶ νὰ δροσισθῇ καὶ νὰ ἀποφύγῃ τὰ κυνικάκαύματα.

Τὰ ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος ταξειδάκια θεωροῦνται κοπιαστικά, διότι τὰ ἀτμόπλοια τῆς ἐσωτερικῆς συγκοινωνίας δὲν εἶναι οὔτε ἀρκετὰ εὐρύχωρα καὶ ταχύπλοα, οὔτε ἀρκετὰ περιποιημένα. Μόνον τὰ ἀτμόπλοια τῆς «Πανελληνίου Ἀτμοπλοΐας» ἀποτελοῦν ἐξαίρεσιν, διότι ὁ διευθύνων τὴν ἑταιρίαν αὐτὴν νοῦς ἔμαθε νὰ σκέπτεται καὶ νὰ κανονίζῃ καὶ νὰ διατάττῃ κατὰ τρόπον ἐντελῶς εὐρωπαϊκόν.

Τόσον ὅμως ὀλίγον συνειθίσκμεν νὰ ἐκτιμῶμεν τὰς εὐκολίας, ἃς μᾶς παρέχει ἡ Ἑλληνικὴ αὕτη ἑταιρία, ἡ συντηροῦσα τὰ μεγαλείτερα ἀτμόπλοια καὶ μόνη μεταξὺ ὅλων περιάγουσα τακτικῶς τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν καὶ εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς θαλάσσας, συναγωνιζομένη μὲ τὰς μεγάλας εὐρωπαϊκὰς τοιαύτας, ὥστε ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς Ἐκθέσεως, οἱ περισσότεροι προτιμοῦν τὸ διὰ Μασσαλίας ταξείδιον, τὸ τόσον μονότονον καὶ τόσον ὑπερβολικὰ ἀκρ βὸν μὲ τὰ Messageries, ἀντὶ τοῦ δι' Ἰταλίας, τοῦ τόσον διασκεδαστικοῦ.

Ἡ Πανελλήνιος Ἀτμοπλοΐα διαθέτει διὰ τοὺς πλόας τοῦ Ἀδριατικοῦ τὰ μεγαλήτερα καὶ ταχύτερά της ἀτμόπλοια, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν διατήρησιν καὶ τὴν ἐσωτερικὴν εὐμάρειαν ἀμιλλῶνται μὲ τὰ καλλίτερα ξένα, τὸ μέχρι Τεργέστης δὲ ταξείδιον μὲ προσεγγίσεις εἰς Πάτρας καὶ εἰς Κέρκυραν καὶ ἔπειτα διὰ Βενετίας εἰς Παρισίους εἶναι τὸ πλέον τερπνὸν καὶ ψυχαγωγὸν ταξείδι, τὸ ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἐπιθυμίσῃ.

Ἀπὸ Βενετίας μέχρι Παρισίων, τώρα ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς Ἐκθέσεως, οἱ σιδηρόδρομοι εἶναι εὐθηνότατοι, ἔχει δέ τις τὸ πλεονέκτημα νὰ ἴδῃ τὰς ὡραιοτέρας πόλεις τῆς Βορείου Ἰταλίας, ὡς τὴν Βενετίαν, τὸ Μιλάνον καὶ ἔπειτα τὸ γραφικώτατον μέρος τῆς Ἑλβετίας, ὡς τὴν Λουκέρνην, τὴν Bâle κ.λ

Τὸ ταξείδιον διὰ τῆς γραμμῆς αὐτῆς, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν διὰ Μασσαλίας τιμῶν, εἶναι εὐθηνότατον, ἀληθῶς δ' εὐεργετικὴ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἀποβαίνει ἡ «Πανελλήνιος» διὰ τὴν εὐκολίαν, ἣν παρέχει εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν Παρισιανὴν Ἔκθεσιν, ἢ καὶ τὰ λουτρὰ τῆς Αὐστρίας καὶ Γερμανίας.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥΣ

Εἰς πᾶσαν κυρίαν, ἥτις θὰ ἤθελε νὰ τοποθετήσῃ ἀσφαλῶς καὶ ἐπικερδῶς χρήματα, ἢ νὰ προβῇ εἰς ἀγορὰν ἢ πώλησιν τίτλων, ἢ εἰς πᾶσαν ἄλλην χρηματιστικὴν ἢ ἐμπορικὴν πρᾶξιν συνιστῶμεν θερμῶς τὴν Τράπεζαν Ἐμπεδοκλέους, ἧς τὸ πρόγραμμα δημοσιεύομεν ἐνταῦθα :

ΤΜΗΜΑ ΤΡΑΠΕΖΙΚΟΝ

ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ : Ἔκδοσις ἐπιταγῶν ἐπὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.—Ἀγοραπωλησίαι: συναλλαγματικῶν, ἐπιταγῶν, χρυσοῦ, ξένων τραπεζικῶν Γραμματίων καὶ τίτλων.

ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ : Συναλλαγματικῶν, τίτλων καὶ τοκομεριδίων ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

ΔΑΝΕΙΑ : Προκαταβολαὶ ἐπὶ τίτλων.—Λογαριασμοὶ τρεχούμενοι.

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

3 1/2 %	ἐτησίως,	ἀπόδοσις εἰς πρώτην ἀναζήτησιν		
4	»	»	»	μετὰ ἕνα μῆνα
4 1/2	»	»	»	» τρεῖς μῆνας
5	»	»	»	» ἓξ μῆνας
5 1/2	»	»	»	» ἓν ἔτος καὶ πλέον.

ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΕΩΣ : Πώλησις πάσης λαχειοφόρου ὁμολογίας εἰς μηνιαίας δόσεις, μὲ τὴν τύχην ὑπὲρ τοῦ ἀγοραστοῦ ἀπὸ τῆς καταβολῆς τῆς πρώτης δόσεως.

ΤΜΗΜΑ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΥ : Ἀγοραπωλησίαι τίτλων ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐπὶ ἁπλῇ μεσιτείᾳ.

ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ : **Πληροφορίαι ἐμπορικαί.**

ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ παντὸς εἴδους ἐμπορευμάτων, μηχανῶν κλπ. ὑπὸ συμφέροντας ὅρους, μετρητοῖς καὶ ἐπὶ προθεσμίᾳ.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΟΙΚΩΝ

Ἑλληνὶς καλῆς οἰκογενείας καὶ ἀνατροφῆς καὶ μὲ ἀρίστας συστάσεις, διαμείνασα ἐπὶ πεντετείαν εἰς Ἀγγλίαν, καὶ δυναμένη νὰ διδάξῃ τὴν Ἑλληνικήν, Γαλλικὴν καὶ Ἀγγλικήν, ζητεῖ θέσιν ὡς οἰκοδιδάσκαλος διὰ μικρᾶς ἡλικίας παιδία, ἢ ὡς σύντροφος κυρίας ἢ δεσποινίδος.

Ἡ Διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

«ΡΥΘΜΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΑ»

ὑπὸ Αἰκατερίνης Λασκαρίδου

Πλουσία Συλλογὴ Παιγνίων καὶ ἀσμάτων, μετὰ μουσικῆς πλήρους, μελῳδίας δηλ. καὶ ἁρμονίας, καὶ λεπτομερῶν καὶ σαφῶν σχημάτων καὶ ὁδηγιῶν πρὸς ἐκτέλεσιν ὅλων τῶν Παιγνίων τῶν Φροεβολιανῶν Δώρων καὶ τῆς Φροεβολιανῆς ρυθμικῆς Γυμναστικῆς, τῆς μόνης σκοπίμου καὶ ὠφελίμου διὰ Νηπια καὶ Παιδία, ἄρρενα καὶ θήλεα 3—10 ἐτῶν.

Τὰ «Ρυθμικὰ Παίγνια» εἶναι πολύτιμον βοήθημα διὰ τὰς Μητέρας καὶ τὰς Νηπιαγωγούς, ὅσον καὶ δι' αὐτὰς τὰς δημοδιδασκαλίσσας καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους, ὡς περιέχοντα πλούσια θέματα καὶ ὁδηγίας Πραγματογνωσίας· ὅθεν καὶ εἰδικῶς χρησιμεύουσιν εἰς τὴν διὰ τῶν Παιγνίων καὶ τῶν ἀσμάτων τούτων ἐξάσκησιν καὶ διδασκαλίαν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης τῶν ἁπανταχοῦ Ἑλληνοπαίδων.

Τιμὴ τῶν τριῶν πρώτων τευχῶν ἐνταῦθα δρ. 5.50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δρ. 5. εἰς χρυσόν. Τὸ τέταρτον τεῦχος ἐκτυπωθήσεται λίαν προσεχῶς.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Βιβλιοπωλεῖον «Ἑστίας»—ὁδὸς Σταδίου—Ἀρ. 44.